

forklaret, hvorfor jeg ikke har gjort det. Det er af Hensyn til den ærede Ordfører og tilbligere Meningsfæller og Muligheden af Afstillings Omvendelse, at jeg har undladt at stille hundrede Exempler op, naar jeg tog det enkelte som Prøve, og jeg tror, at intet Menneffe i Grunden under den Stilling, der hidtil har været i Folkethinget siden 1887, vilde have forlangt, at jeg skulde gøre positiv Indsigelse for hvert af de 100 Feilgreb, som jeg efter min Mening finder, at det høie Flertal, navnlig ved Finantsforhandlingen, er gaaet til med den ærede Ordfører som Leder. Jeg mente, at det var nok, at jeg pointerede min Stilling og Tankegang ved enkelte Vædringsforslag, og deri er der Logik. Jeg forlanger ikke, at den ærede Ordfører skal forstaa det, thi jeg tror ikke, at han i Grunden bryder sig saa meget om Stringens og Logik i Finantsbehandlingen. Hvis han gjorde det, vilde han ikke se sig selv saa forskjellig stillet under Finantsbehandlingen, som han i sine Ordførersfabssaar har maattet.

Ordføreren (Holstein): Det ærede Medlem mente at kunne støtte sin, som jeg nu vil tillade mig at sige, absolut urigtige Fortolkning af Overenskomsten derved, at senere findes Ordet „Formue“ nævnt. Ja, ganske vist, thi der staar senere, at Grunden til, at man fra Landsthingets Side forlanger denne Lovordning, er, at man hører til dem, der ønske Universitetsformuen bevaret uforringet, men fordi man siger, at man ønsker hele Formuen bevaret, deraf følger virkelig ikke, at man skulde være gaaet ind paa et Forslag, der gik ud paa at pantsætte hele Universitetsformuen. Deraf, at jeg bruger Ordet Formue i een Forbindelse, følger virkelig ikke, at jeg har sagt Noget om Formuen i en derfra ganske forskjellig Forbindelse. Ordet Universitetsformue forekommer kun ganske tilfældig i denne Betænkning i en ganske anden Forbindelse, nemlig som Udtryk for, at man ikke ønsker at røre mere ved Formuen end høist nødvendig. Altsaa det styrker, hvad jeg har fremhævet, at det Eneste der var Tale om at pantsætte eller behæfte, var Kapitalen. Det kan det ærede Medlem ikke faae nogen Gæst, der har været med den Gang, eller Nogen, der blot vil læse denne Betænkning igjennem, til at nære den mindste Tvivl om, at den Fortolkning, som det ærede Medlem har givet af Overenskomsten af 1882, er saa urimelig, at skulde det gaa saaledes, vilde enhver Forhandling med Landsthinget fremtidig blive umulig, Landsthinget maatte da sige: Med Folkethinget kan man ikke forhandle mere, thi man kan ikke forhandle med dem, der lægge en

ganske anden Mening ind i Ordene end den, som vel at mærke ikke vi, men de selv have lagt ind deri. Jeg maa derfor bestemt urgere, at man kan ikke gaa ind paa det ærede Medlems Forslag, fordi det ikke blot er et upraktisk Forslag, som fra først af vilde føre til en slet Administration af Universitetsformuen, men vilde være et Udtryk for Ulojalitet fra Folkethingets Side overfor Landsthinget. Jeg tror, at det ærede Medlems Fortolkning er en saadan, at jeg ikke begriber, at han overhovedet har villet tage den op. For Resten maa jeg her med det Samme gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem var paa Veie til at insinuere, at jeg havde været Skyld i eller havde givet nogen Grund til Behreidelser fra Landsthingets Side for, at Overenskomsten den Gang ikke blev holdt. Det maa jeg paa det Bestemteste protestere imod. De Grunde, Landsthinget anførte, eller den Opfattelse, der siden fra Landsthingets Side eller fra et Partis Side i Landsthinget blev gjort gjældende, at Folkethinget ikke havde holdt Overenskomsten af 1882, var saavidt mig bekjendt — jeg tror ikke, man kan anføre noget Andet — ganske utvivlsomt bygget paa det, at Landsthinget havde ment, at denne Udtalelse fra Folkethingets Side i Fællesudvalget om Udfælgeligheden af at tilveiebringe en Universitetslov maatte forstaaes som et Løfte givet af Folkethinget, et Løfte, under hvis Forudsætning man var gaaet ind paa at behæfte Kapitalformuen. Da den Universitetslov saa ikke kom, ved jeg nok, at man fra Landsthingets Side har anset sig for brøstholden og ment, at Folkethinget ikke har opfyldt sin Forpligtelse. Deri mener jeg, at Landsthinget har fuldstændig Uret. Jeg mener, at Folkethinget saa udtrykkelig som Noget har sikret sig imod denne Misforstaaelse, for det Første derigjennem, at det aldrig i sin Betænkning har anerkjendt Nødvendigheden af en saadan Lov eller betragtet den som en Forpligtelse eller Betingelse. Folkethinget har kun udtalt, at det erkjendte Udfælgeligheden af, at der kom en saadan Lov. Det har som en Indrømmelse og for at gøre det lettere for Landsthinget at gaa ind paa selve Overenskomsten, erkjendt Udfælgeligheden af en saadan Lov, men aldrig med nogen eneste Tøddel forpligtet sig, givet noget Løfte eller Noget som helst, der kunde bibringe Landsthinget den Tro, at der var givet noget halvt Løfte eller blot en Del af et Løfte fra Folkethingets Side. Jeg har ganske særlig i den Motivering, jeg dengang gav som Ordfører for Finantsudvalget, udtrykkelig fremhævet, at Folkethinget ikke var forpligtet til at give nogen Universitetslov. Kunde der komme en saa-